

med — lader sig ikke foretage, uden at man samtidig opløser Positionerne i Enkeltheder, saaledes som vi gør ved Værditolden; der er dog ingen Mening i, at de, der sidder haardest i det, skal have Vanskelighederne fordoblet, om jeg saa maa sige, medens de, der har en flot Beskyttelse, skal have Flotheden fordoblet.

Lad mig tage en enkelt Branche, som vi har drøftet her før, Tobaksindustrien. Da vi i Fjor drøftede Tobaksloven, var der Tale om at yde nogen Hjælp til Tobaksindustrien gennem en forøget Beskyttelse ved en Forandring af de Sætsler, vi den Gang drøftede. Nu foreligger et Forslag til Tobakslov igen, og jeg skal sige nogle ganske faa Ord derom, men først vil jeg sige, hvorfor jeg trækker dette frem som Eksempel paa, at vi ikke kan føre Toldloven a jour uden videre ved en Fordobling eller Tredobling af Sætslerne. Paa det Tidspunkt, da Tobakslovsforslaget var til Behandling — og Stillingen er vel den samme endnu —, var der her i Landet Fabrikker, der stod særdeles godt, Millionsselskaber eller Millionforretninger, der, saa vidt jeg ved, klarede sig udmærket. Det er ogsaa givet, at paa dette Tidspunkt var der i alt Fald to, maaske flere, smaa Tobaksfabrikker, der havde maattet lukke paa Grund af de Vanskeligheder, Krisen havde skabt. Hvis vi nu havde skabt forøget Beskyttelse for Tobaksfabrikationen i Fjor, hvorledes tror ærede Medlemmer saa, at den vilde være kommet til at virke? Jeg ser ikke, der var nogen som helst anden Mulighed, end at de kapitalstærke Fabrikker vilde have udnyttet Beskyttelsen, mens den lille Fabrik, der var gaaet i Stykker eller var paa Nippet til at gaa i Stykker, fordi den manglede Kapital, vilde være ude af Stand til at udnytte en eventuel Beskyttelse. Det er derfor efter min Mening med Rette, at vi siger, vi ikke kan gaa med til saadan en ganske almindelig Forhøjelse af Toldlovens Sætsler, thi hele Toldloven rammer til en vis Grad i Flæng, og derved vilde ogsaa de Begunstigelser, der ydedes, komme til at ramme i høj Grad i Flæng. I øvrigt sker der jo ikke nogen egentlig Forandring i Tobaksloven efter det her foreliggende Lovforslag. Men den høje Beskatning af de dyrere Sorter, der blev gennemført under det tidligere Ministerium, har bevirket, at Forbruget har taget en noget anden Retning end tidligere. Tobakken er i sig selv dyr, og den indenlandske Beskatning er høj; de dyre Cigarer søges derfor ikke nær saa stærkt som i tid-

ligere Tid. Forbruget glider ned efter paa en saadan Maade, at hvis Staten i nogen Grad vil beholde sin Indtægt, er der ingen anden Vej at gaa end den, jeg nævnte før overfor Sukkeret, da Sukkerindustrien begyndte at komme frem. Staten maa væge sig ved at tage Skatten paa de Varer, Befolkningen vil bruge. Derfor maa vi her i Virkeligheden mod vore Ønsker, men tvunget ind derpaa, gaa over til en Lempelse af Skatten paa de særdeles dyre Cigarer og en Forhøjelse af Skatten paa Mellemcigarerne. Det er beklageligt, men hvis Staten skal udnytte denne Luksusartikel, er der ingen anden Vej at gaa; det ser jeg for saa vidt godt. Jeg maa indrømme, at Forslaget fremtræder med en betydelig Styrke derigennem, at det kommer fra et Underudvalg i Tobakskommissionen og vedtaget enstemmigt baade af Fabrikanterne og Arbejdernes Repræsentanter. Denne Omstændighed giver dette Forslag en stor Styrke, og den bevirker, at vi vanskeligt kan gennemføre nogen Ændring deri, hvad jeg i øvrigt i meget høj Grad kunde have ønsket. Det drejer sig om §§ 22 og følgende, Afsnit V., med tilhørende Bemærkninger. Der er foretaget en voldsom Indskrænkning med Hensyn til Hjemmeproduktion af forskellig Art, som f. Eks. Hjemmerulning af Cigarer, og det samme Forhold gaar desværre igen med den samme Motivering i Slikkeriskatten, Chokoladeskatten eller hvad man nu vil kalde den; der lægges her store Hindringer i Vejen, for ikke at sige, at det umuliggøres at sidde i Hjemmet og rulle Cigarer eller lave Marcipan, eller hvad det nu kan være. Det er efter min Mening et meget betænkeligt Skridt at gaa til. Jeg er saa gammeldags frihandelsvenlig, at jeg hævder Berettigelsen i al Almindelighed af en Sætning, som alle nationaløkonomisk uddannede i alt Fald kender, af Generalprokurør Henrik Stampe fra Midten af det 18de Aarhundrede — jeg citerer ogsaa den efter Hukommelsen —, som lyder omtrent saaledes: I et velordnet Land maa det ikke lettelig kunne formenes nogen at ernære sig paa den lovlige Maade, han bedst ved og kan. Det forekommer mig at være et glimrende Lys at sætte op den Dag i Dag. Det er i Virkeligheden det, vi kommer til at angribe her, naar vi forhindrer Folk i at drive deres Erhverv paa — hvad det i alt Fald hidtil har været — en lovlig Maade. Nu gøres det, jeg tror ud fra yderlig forskellige Synspunkter, vanskeligt for disse Folk at drive dette